

Lajtos Nóra

A távolság sirálytollai

Sirályok hangját hallom,
tenger zúgása fülemben,
kavicsos parton lépkedek,
a halál jön rézsút velem
szemben. Törmelékeimet,
mit összegyűjtöttem,
az idő tovább őrli majd.
Hitványabbnál hitványabb
vagyok, aki csókot remélt,
hogy elfedje a bajt. A halál
megnedvesíti ajkát, és
úgy tapad a számra...
Nyelvével befelé törekszik,
de nincs az az ajak, ami
befogadja. Sirályok keringenek
felettem, hófehér tejkönnyek
hullnak a földre: Frida Kahlo
könnyei... Táncba visz a halál,
felém nyújtja karját, gyengéden
vezet. Megszépíti még egyszer
utoljára a fehérre meszelt eget.
Sirálytánc a levegőben, én
vagyok az, ki táncol. Sirálytollak
hullnak le az égből, soha nem
voltam még tőled ilyen távol.

LAJTOS NÓRA (1977) Debrecenben élő Bella István-díjas költő, író, irodalomtörténész, kritikus, szerkesztő, tanár. Utóbbi kötete: *A gyermekkor tenyerén* (versszociográfia, Cédrus Művészeti Alapítvány, 2022).

szívkötél

szívhárfahúrokról is lehetne írni,
meg térdeplő imákról, Rubljov
lemezelt freskóiról, az Ég
Köldökének 471 fényévnyi
távolságáról, a hamvasztó-
koporsó izzásáról, mely
akár egy tinédzser-szerelem,
olyan lobbanó. érdekes, hogy
a szív ég el utoljára, a szív,
melyben tegnap még ott
fészkelte egy vörösbegy hangja,
majd egyszer csak valahogyan
kötéllé változott, nimfa-illatú
kötélszívvé, melyben már nem
lúktet többé érzélem, csak feszül
és görcsössé válik az élet, akár
egy ismerősen csengő versidézet,
s amikor ősszel kisebesedik
a természet, amikor az égi
katedrálisban megszólal
az angyalok kara, amikor
Strauss pizzicato polkájában
a kétnegyedes lúktetés kínoz,
amikor emlékké fércelődik
a közelséged, én hiszem, hogy
akkor válik kötélszívvé bennem
mélyekút messzeséged.

Haiku-falcok

Kor

Én tizenhét é
vesen éreztem magam
nagyon öregnek.

Aztán rájöttem,
csakis a prím szám miatt.
Tizenhét hattyúk.

Világ

Egy halom. Hever
egymáson az alany és
a tárgy. Az ige

i-névszói ál
lítmányból kiszívom az
igét. Lenyelem.

Csoda

Sok van, mi. De az
embernél nincs. A világ
gyémánttengelyé

nél, talán. De ott
meg elgörbörbül egy kicsit.
A szó ágbogán.

Tavaszi

Partra vonszolnak
piros delfinek, lehet
nének kékek is,

de ők pirosak,
ahogyan egykor Kormos
megírta... kint a

parton erős fény
szökik szemembe: kere
sem múltam kagyló

it, de lyukas a
kezem, ó, jaj, lyukas a
tenyerem! Hogyan

viszek Isten kert
jéből anyámnak virá
got? Minden gondo

lat, mi bennem ak
kor kicsirázott, s hozott
hajtást, hozott rügy

pattanást. Egyszer
csak a semmibe oszlott
a csivitelés.

Isten lábnyoma
it láttam, éreztem, ér
tem jönnek, hála.

Így majd eljutok
végre örökre az é
gi Ithakába.

Ablak

A hatodik e
meleti ablakpárkány
ba kiülni ve

szélyes. Szárnyakat
növeszt az ember az é
gi határnak. Majd

gondol egyet. Be
csukja. Kívül hagyja a
károgó varjat.

Üres hely

Havazik a tél.
Éjjel talán rám fagynak
az álmok. Van még

mellettem az ágy
ban egy üres hely. Nincs, a
ki betakarjon.

Számban érzem a
vesztett Édent, kibújnak
csóktalan alma

melleim. Nehéz
a táj. Hótakaróban
alszik egy törpe

fényő. Túleve
leiben emlékei
élnek a nyárról.